

[Aase Olesen]

sesmedlemmer, og det lover jo egentlig meget godt.

Poulsgaard (FP):

Det lover egentlig meget godt, sagde den radikale ordfører. Ja men det lover da godt. Vi danske er et meget fredssommeligt folkefærd. Det dér med atomkraft er jo noget forfærdelig noget. Der er jo ingen dansker, der ønsker, at vi skal have atomvåben i Danmark. Det behøver man da ikke være SFer for. Det er der simpelt hen ikke ét fornuftigt menneske der ønsker. Derfor kan man blive så rasende, når venstrefløjens ligesom tager patent på, at det er dem, der har eneret på at ønske, at Danmark skal leve i fred og fordragelighed. Et spørgsmål som dette er alt, alt for stort til at blive gjort til partipolitik, og man gør det til partipolitik, når et parti som SF fremsætter det.

Alligevel vil jeg gerne sige, at jeg synes, det er meget uklogt af regeringspartierne, at fru Karen Højte Jensen bare går her op og siger: vi fire partier afviser dette forslag. På den måde gør man SF en kolossal tjeneste, for så kan de sige: ja men de andre gider ikke engang diskutere det, derfor må vi tage initiativerne. Det er altså meget, meget uklogt af regeringspartierne at gøre det.

Rent bortset fra, at mit parti absolut heller ikke ønsker atomvåben i Danmark, må vi afvise forslaget. De beslutninger, der skal træffes landspolitisk, skal træffes herinde i folketinget, de skal ikke træffes ude i kommunerne.

Addi Andersen (CD):

CD er enig med regeringspartierne, selvfølgelig, om afvisning af forslaget, men jeg blev alligevel provokeret til at komme herop, for jeg kan ikke godtage, at fru Aase Olesen siger, det kun drejer sig om tilkendegivelser. Sagen skal behandles i byrådene, og de har nok at gøre i forvejen.

Det er et mærkeligt forslag. Forslagsstillerne vil gerne have, at vi skal erklære Danmark atomvåbenfrit klatvis. For det første er Danmark fri for atomvåben, og for det andet er det altså ikke en kommunal opgave.

For øvrigt er det et mangelfuldt forslag, for der står intet om, hvilket udvalg i kommunerne der skal administrere ordningen, hvis den gennemføres. Er det teknisk udvalg?

Og hvem skal i tilfælde af en krig orientere en fjende om, hvilke kommuner der er atomvåbenfri? (*Bifald*): Der er et uklart spørgsmål til, og det er: hvis nu en kommune i tilfælde af krig gerne vil forsvare sin frihed, skal den så have lov til at have atomvåben?

Det kan sikkert ikke undre nogen, at CD ikke kan gå ind for forslaget – bl.a. af administrative grunde.

Tinning (VS):

Jeg vil godt sige til hr. Poulsgaard, at vi på venstrefløjens ikke nærer noget ønske om at tage patent på denne sag, og hvis hr. Poulsgaard ønsker at erklære sit kontor heroppe på gangen for atomvåbenfri zone, synes jeg, det ville være et godt skridt i den rigtige retning.

Jeg vil egentlig godt beklage indenrigsministerens måde at tackle sagen på. Vi har jo en regering, som snakker om, at nu skal vi komme ned fra piedestalerne, sende nogle smil over disken, være lidt moderne, vise lidt smidighed og i det hele taget få lidt gang i den. Ikke desto mindre får vi en længere og meget spidsfindig juridisk smøre – frem og tilbage og op og ned, og hvad ved jeg. Det synes jeg er en underlig stiv måde at gå til det på. Lad os da få fjernet nogle skranker, lad os tænke lidt fantasifuldt og kreativt og gøre noget nyt.

Det, det egentlig drejer sig om, er jo, at hvis nu f.eks. fru Jensen i Skagen, i Næstved eller i Kolding godt vil være fri for at få atomvåben, så har hun i virkeligheden ikke så forfærdelig mange muligheder. Hun kan selvfølgelig skrive til sit folketingsmedlem, men det kommer der normalt ikke tilstrækkelig meget ud af. Det gør der slet ikke, hvis den gode fru Jensen bor i Kolding – og overhovedet ikke, hvis hun bor i Kolding og har været så uheldig at stemme på venstre. Så havner hendes brev jo hos indenrigsministeren. Så kunne hun lige så godt skrive til Bulgarien, som salig Osvald Helmuth sang om det. Men frk. Jensen eller fru Jensen har nogle andre muligheder. Hun kan gøre nogle ting sammen med andre, sammen med venterne, arbejdskammeraterne, naboerne osv. Det er lige præcis på den måde, at det, vi herinde plejer at kalde storpolitik, går hen og bliver noget lokalt, noget vedkommende; politikken vedkommer den enkelte borger.